

[Forsvarsministeren.]

rørt i pressen fra Sandholmlejren, hvor der blev forment nogle musikere adgang til lejrens officersmesse. I det foreliggende tilfælde er den opfattelse, som chefen for livgarden har givet udtryk for, ikke sammenfaldende med den opfattelse, jeg har. Jeg vil i overensstemmelse med hærkommandoen afgøre sagen, som først fornylig ad kommandovejen er nået frem til mig, derhen, at musikerne principielt skal behandles i overensstemmelse med de gradstegn, de bærer, således at de musikere, der bærer gradstegn som specialofficerer, skal spise i officersmessen, og de musikere, der bærer gradstegn som overfenriker og fenriker, i fenriksmessen. Jeg er bekendt med, at officerernes organisation er ganske enig med mig i denne betragtning.

Jeg vil gerne i tilslutning til dette om Sandholmlejren bemærke, at der her er tale om et af de ældre etablissementer, som forsaret råder over, og hvor man derfor må basere sig på de eksisterende messelokaliteter, der tidligere var en officersmesse og en officiantmesse, der nu er fenrikmesse. De to messer er beliggende i hver sin bygning. I forbindelse med den igangværende sanering af Sandholmlejren vil der naturligvis blive taget fornødent hensyn til de i forsvarsloven om personellet i fjor fremsatte bemærkninger om, at man ved indretning af spiselokaler og ved bestemmelser om adgangen til spiselokalerne undgår at sætte noget skel mellem officers- og fenrikgrupperne. I de nye kaserner er spørgsmålet om lokalernes fordeling blevet løst i overensstemmelse med det forslag, der har været forelagt det under forswarets velfærdsudvalg nedsatte udvalg til behandling af spørgsmålet om lokaler til befalingsmænd og menige i de nye fritidshjem.

Om de øvrige eksempler, som det ærede medlem hr. Johs. Christiansen nævnte, skal jeg kun sige et par ord. Det er sikkert ikke uden fortilfælde, at en korporal kan få arrest efter en affære med en overordnet. Det er sikkert heller ikke enestående, at en ganske ung befalingsmand er blevet indmeldt for uhøflig optræden overfor en foresat. Det er heller ikke noget nyt, at en hjemsendt værnepligtig drages til ansvar, når han ikke overholder de givne bestemmelser om at melde flytning. Selvom sådanne hændelser vel nok kunne anses for beklagelige, skal man ikke tage dem som

bevis for, at forswarets moral er vaklende. Det er nu engang desværre ikke lutter engle, der indkaldes til forsaret. Det er et tværsnit af befolkningen. Det hænder jo også nu og da, at civile mennesker kan komme op at skændes, og det kunne måske være på sin plads at understrege, at skylden for de episoder, der kan opstå i forsaret, ikke altid behøver at ligge hos befalingsmændene, som man tror fra en vis side. Iøvrigt forekommer det mig helt urimeligt, at sådanne hændelser skal blæses op i en sådan grad, at de endog skal give anledning til, at man skal spille dette høje tings tid dels med at fremsætte betragtninger derom, dels med at mødege dem.

Endelig har det ærede medlem hr. Johs. Christiansen ønsket at delagtiggøre dette høje ting i den opdagelse, at officererne i Kastellet drikker deres kaffe af porcelæns-kopper med hank, medens de menige får deres kaffe i jernporcelæns-kopper uden hank. Til dette meget store problem vil jeg gerne sige, at det har vist sig, at man sparer staten for meget betydelige beløb ved at anvende kopper af jernporcelæn i de militære kostforplejninger, men at det efter min mening ville være uanstændigt at nægte befalingsmændene, der i alt væsentligt er ældre, og som skal tilbringe hele deres liv i forsaret, at drikke deres kaffe af kopper med hank. Befalingsmændene betaler selv det, de slår i stykker, medens det samme ikke er tilfældet for de meniges vedkommende. Jeg konstaterer i og for sig med tilfredshed, at det ærede medlem hr. Johs. Christiansen har måttet anvende sådanne eksempler for at underbygge sine påstande om den vaklende moral indenfor dansk forsvar.

Jeg vil også standse et øjeblik ved det udtryk, det ærede medlem brugte om hærkommandoens skrivelse til de militære chefer i forbindelse med problemerne om de 16—17-årige mathelever i hæren. Det ærede medlem oplyste, at „hærkommandoen har set sig nødsaget til strengt at indskærpe befalingsmændenes ansvar overfor de 16—17-årige“. Ja, jeg ved ærlig talt ikke, hvilken formastelighed der er forbundet hermed. Jeg kan kun sige, at jeg, åbenbart i modsætning til det ærede medlem, har hilst hærkommandoens initiativ i denne sag med den allerstørste glæde. Jeg tror iøvrigt, at man landet over blandt forældrene til disse unge mennesker deler min tilfredshed med,